

Царьтъ заповѣдалъ да му доведатъ момчето въ палатитѣ, викалъ и дъщеря си, па ѝ казалъ: „Ето твоятъ мжжъ!“

Царкинята заплакала. „Азъ, казала тя, съ шепа вода ще го удавя. Той „смѣшлю“ може да ми бжде, а не мжжъ. Като на „палячо“ калпакъ ще му ушия. . .“

Нажалило се и момчето. „Азъ, казало то, не съмъ дошелъ тука за подигравка. . .“

Тъкмо въ това врѣме дошло извѣстие, че царския градъ е заобиколенъ съ войскитѣ на ближния царь Ерусланъ, който идѣлъ на сила да вземе царкинята за своя жена.

Разсърдилъ се стариятъ царь и казалъ: „Думата си назадъ не връщамъ. Дъщеря ми ще вземе оногова, който я изцѣри!“

Ехъ, че се разлюти момче-мустаканче! Ехъ, че се впусна къмъ чуждитѣ войски! Мустаци разпусна, като вѣтрърь се развъртя, гдѣ кого съ косъмъ докачи, като снопъ го поваля мъртавъ на земята. . . Най-послѣ и царь Еруслана улавя и при стария царь го завожда.

— Нека Ерусланъ се ожени за царкинята. Азъ ще имъ бжда кръстника. . . , казало момчето. Всички се съгласили.

Сжщия день станала свадбата. Мустаканчето било на първо мѣсто на трапезата: медъ яло, вино пило. . . и тамъ дълбоко заспало. . .

А царь Ерусланъ и младата му булка взели ножици и му остригали дългитѣ мустаци. . .

Събудило се момчето, попипало се и заплакало...

То се запжтило къмъ гората, намѣрило дърваря и му казало: „Прибери ме при себе си, мили